

- przyznając Prezesowi kierującemu pracą Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego prawo do dyskrecyjnego wyznaczania właściwego sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji w sprawach sędziów sądów powszechnych [art. 110 § 3 i art. 114 § 7 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, w brzmieniu wynikającym z kolejnych zmian opublikowanych w *Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej* z 2019 r. (poz. 52, 55, 60, 125, 1469 i 1495)], a tym samym nie zapewniając, aby sprawy dyscyplinarne rozstrzygał sąd „ustanowiony na mocy ustawy”; oraz
- nie zapewniając, aby sprawy dyscyplinarne sędziów sądów powszechnych zostały rozpoznane w rozsądnym terminie (art. 112b § 5 zdanie drugie tej ustawy), a także przewidując, że czynności związane z wyznaczeniem obrońcy oraz podjęciem przez niego obrony nie wstrzymują biegu postępowania dyscyplinarnego (art. 113a wspomnianej ustawy) oraz że sąd dyscyplinarny prowadzi postępowanie pomimo usprawiedliwionej nieobecności zawiadomionego obwinionego sędziego lub jego obrońcy (art. 115a § 3 owej ustawy), a tym samym nie zapewniając poszanowania prawa do obrony obwinionych sędziów sądów powszechnych,

Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE.

- 2) Dopuszczając, aby prawo sądów do kierowania do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym było ograniczone przez możliwość wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 267 akapity drugi i trzeci TFUE.
- 3) Rzeczpospolita Polska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych.
- 4) Królestwo Belgii, Królestwo Danii, Królestwo Niderlandów, Republika Finlandii i Królestwo Szwecji pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 413 z 9.12.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Fédération bancaire française (FBF) / Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR)

(Sprawa C-911/19) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 263 i 267 TFUE – Akt Unii niewiążący prawnie – Kontrola sądowa – Wytyczne wydane przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) – Zasady nadzoru nad produktami i ustalenia zarządcze dla produktów bankowości detalicznej – Ważność – Kompetencja EUNB)

(2021/C 382/03)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fédération bancaire française (FBF)

Druga strona postępowania: Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR)

Sentencja

- 1) Artykuł 263 TFUE należy interpretować w ten sposób, że akty takie jak wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) z dnia 22 marca 2016 r. dotyczące zasad nadzoru nad produktami i ustaleń zarządczych dla produktów bankowości detalicznej (EBA/GL/2015/18) nie mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie tego artykułu.
- 2) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że Trybunał jest właściwy na podstawie tego artykułu do oceny ważności aktów takich jak wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) z dnia 22 marca 2016 r. dotyczące zasad nadzoru nad produktami i ustaleń zarządczych dla produktów bankowości detalicznej (EBA/GL/2015/18).
- 3) Prawo Unii nie wymaga, by dopuszczalność przed sądem krajowym zarzutu niezgodności z prawem aktu Unii była uzależniona od warunku, aby odnośny akt dotyczył bezpośrednio i indywidualnie podmiotu, który podnosi ten zarzut.
- 4) Analiza pytania trzeciego nie wykazała żadnego elementu, który mógłby podważyć ważność wytycznych Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) z dnia 22 marca 2016 r. dotyczących zasad nadzoru nad produktami i ustaleń zarządczych dla produktów bankowości detalicznej (EBA/GL/2015/18).

(¹) Dz.U. C 61 z 24.2.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 sierpnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – A / B

(Sprawa C-262/21 PPU) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Zakres stosowania – Artykuł 2 pkt 11 – Pojęcie „bezprawnego uprowadzenia albo zatrzymania dziecka” – Konwencja haska z dnia 25 października 1980 r. – Wniosek o powrót małego dziecka, nad którym rodzice sprawują wspólną pieczę – Obywatele państw trzecich – Przekazanie dziecka i jego matki do państwa odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia (UE) nr 604/2013 (Dublin III)]

(2021/C 382/04)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: A

Strona pozwana: B

Sentencja

Artykuł 2 pkt 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że bezprawnego uprowadzenia lub bezprawnego zatrzymania w rozumieniu tego przepisu nie może stanowić sytuacja, w której jedno z rodziców, bez zgody drugiego rodzica, zostaje – w ramach wykonania decyzji o przekazaniu wydanej przez pierwsze państwo członkowskie na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca – doprowadzone do zabrania dziecka z jego państwa zwykłego pobytu do innego państwa członkowskiego, a następnie do pozostania w tym drugim państwie członkowskim, gdy została stwierdzona nieważność decyzji o przekazaniu, a organy pierwszego państwa członkowskiego nie zdecydowały o wtórnym przejęciu przekazanych osób lub wydaniu im zezwolenia na pobyt.

(¹) Dz.U. C 252 z 28.6.2021.